

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. Пловдив, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова
Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20215001000526 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260060/16.02.2021г., постановено по търг. д. №308/2019г. по описа на Окръжен съд П., Г.ф., ЕИК ***** е осъден да заплати на Д. Д. Н., ЕГН ***** сума в размер на 12 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди - болки и страдания вследствие на причинени увреждания, изразяващи се в счупване на носни кости /фрактура осса назалия/, контузия на главата, разкъсно - контузни рани на главата и охлузвания по носа, в резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило на 01.11.2018г. в гр. П. на кръстовището на бул. „О.“ и бул. „Ц.ш.“, причинено от неидентифицирано моторно превозно средство, с неизвестен водач; сумата от 69,38лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от същото увреждане и изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, считано от 03.04.2019г. до окончателното им изплащане, както и сумата от 629,64лв.- разноски за производството, като е отхвърлен искът за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 12 000лв. до

пълния предявен размер от 26 000лв. Г.ф. е осъден да заплати на „Адвокатско дружество В. и Б.“, ЕИК ***** сума в размер на 894,46лв., представляваща адвокатско възнаграждение, с ДДС за осъществяване безплатно процесуално представителство на ищеца по т.д. №308/2019г. - Д. Д. Н.. Д. Д. Н. е осъден да заплати на Г.ф. сума в размер на от 53,70лв.- разноски за производството, изчислени съобразно отхвърлената част на исковете. Г.ф. е осъден да заплати на В.Г.С. сума в размер на 85лв., представляваща увеличен хонорар за работата му като вещо лице по т.д. № 308/2019г., невнесен в определения от съда срок.

Решението е обжалвано от ответника в първоинстанционното производство в частта, с която осъдителната искова претенция е уважена за сумата от 12 000лв. – обезщетение за неимуществени вреди и 69,38лв. - обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 03.04.2019г. На първо място са изложени подробни съображения, свеждащи се до анализ на депозираните по делото доказателства, както и доводи за липсата на основания за ангажиране отговорността на Г.ф.. На следващо място се твърди, че първоинстанционният съд неправилно не е уважил релевирано от страната възражение за съпричиняване. Позовава се и на прекомерност на определеното и присъдено от първостепенния съд обезщетение за неимуществени вреди. Искане се решението в обжалваната част да бъде отменено и да се постанови друго, с което исковете за обезщетение за неимуществени и имуществени вреди да бъдат отхвърлени, евентуално размерът на обезщетението да бъде намален, поради наличие на съпричиняване.

Ответник – жалбата Д. Д. Н., в представения отговор на въззивната жалба в срока по чл.263 ал.1 от ГПК, оспорва изцяло същата.

С въззивната жалба и постъпилия отговор не се предявяват доказателствени искания.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Съгласно чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Подадената въззивна жалба е допустима, като депозирана в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение.

Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл.557 ал.1, т.1 от КЗ, във вр. с чл.558 ал.5 от КЗ.

Ищецът в първоинстанционното производство – Д. Д. Н., е изложил фактически твърдения за наличие на предпоставките по 557 ал.1, т.1 от КЗ, а именно: На 01.11.2018г. около 7,30ч. в гр. П., на кръстовището на бул. „О.“ и бул. „Ц.ш.“, неидентифицирано МПС, с неизвестен водач, при преминаване на кръстовището не е спазило необходимата дистанция, засякло е и е препречило траекторията на движение на автобус „И.“, модел „Н.“ с рег. №*****, управляван от Н.Т., при което последният задействал спирачната система с цел извършване на екстрено спиране и в резултат на това настъпило ПТП. Поради извършената маневра и рязкото спиране на превозното средство, ищецът, който бил пътник в автобуса, паднал и се ударил в метална дръжка, вследствие на което получил телесни увреждания - счупване на носни кости /фрактура осса назалия/, контузия на главата, две разкъсно-контузни рани на главата и охлузвания по носа. За събитието е съставен констативен протокол за ПТП №788/01.11.2018г. Поддържа се, че единствена причина за настъпване на ПТП са извършените нарушения на разпоредби на ЗДвП от страна на водача на неизвестното МПС. След инцидента ищецът постъпил в УНГ Клиника към УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД- П., където била установена фрактура в областта на носните кости, наложила извършване на оперативна интервенция. На 04.11.2018г. Н. бил изписан от болницата за продължаване на лечението в домашно-амбулаторни условия, с препоръки за спазване на хигиенно-диетичен режим и извършване на контролни прегледи. Изложени са конкретни и подробни факти за страданията и неудобствата, които ищецът претърпял и търпи като последица от ПТП-то. Освен неимуществени вреди ищецът претърпял и иимуществени такива в размер на 69,38лв., представляващи направени разходи за лечение, медикаменти и медицински прегледи. Ищецът е предявил претенции за обезщетение пред Г.ф., който с писмо изх.№24-01-5/28.03.2019г. му отказал

изплащане на обезщетение, като мотивирал отказа си с липса на напълно установено основание на претенцията и размер на причинените вреди. Искането, с което е сезиран съдът, е да се постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 26 000лв., представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на процесното ПТП, както и сумата от 69,38лв.- дължимо застрахователно обезщетение за имуществени вреди, причинени от същото увреждане, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 03.04.2019г. - датата на изтичане на законоустановения срок за определяне и изплащане на обезщетение.

В представения в срока по чл.367 от ГПК отговор на исковата молба ответникът Г.ф. е оспорил така предявените искове. Възражено е, че не е налице фактическият състав на непозволено увреждане, причинено от неизвестен водач и поради това не може да се търси отговорност на ГФ на основание чл.557, ал.1, т.1 от КЗ. Оспорва се изцяло описания механизъм на настъпване на процесното ПТП. Твърди се, че вина за ПТП има шофьорът на автобуса, както и ищецът, който не е предприел необходимите действия за осигуряване на собствената си безопасност като пътник в обществения транспорт - не се е държал достатъчно здраво за предназначения за това места. Ответникът поддържа, че представеният констативен протокол няма качеството на свидетелстващ официален документ, тъй като не материализира удостоверително изявление на своя издател и поради това не се ползва и с материална доказателствена сила. Освен това счита размерът на претенцията за обезщетяване на неимуществени вреди за прекомерно завишен и некореспондиращ на критерия за справедливо обезщетяване по чл.52 от ЗЗД.

От събраните по делото доказателства се установи следното:

Установено в първоинстанционното производство и неспорно в настоящето е обстоятелството, че вследствие ПТП, настъпило на 01.11.2018г., в 7,30ч., в гр. П., на кръстовището на бул. „О.“ и бул. „Ц.ш., ищецът е претърпял вреди – телесни увреждания, изразяващи се в счупване на носа /фрактура осса назалия/, контузни рани, охлузване по носа.

Първият и основен спорен въпрос е налице ли са предпоставките за ангажиране безвиновната отговорност на Г.ф. на основанията по чл.577 ал.1, т.1 от КЗ.

По смисъла на гл.51-ва от КЗ Г.ф. е фонд за незастраховани МПС. Според хипотезата, визирана в чл.577 ал.1, т.1 от КЗ, от която черпи права ищецът, Г.ф. изплаща на увредените лица от Ф. за незастраховани МПС обезщетения за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания, причинени на територията на Република България от моторно превозно средство, което е напуснало местопроизшествието и не е било установено /неидентифицирано моторно превозно средство/.

Уважаването на иска по чл.577 ал.1, т.1 от КЗ е обусловено от доказването на следните предпоставки: Наличие на виновно и противоправно деяние на неустановен извършител; вреди за ищеца, които да са настъпили в пряка причинно-следствена връзка с установеното противоправното деяние; пътно-транспортното произшествие да е настъпило на територията на Република България и да е причинено от неидентифицирано моторно превозно средство; увреденото лице да е предявило претенцията си за плащане пред ГФ по законовия ред и фондът да не се произнесъл по подадената молба в сроковете по КЗ или да е отказал да плати обезщетение, или увреденото лице да не е съгласно с размера на обезщетението.

От тези предпоставки по делото е установено само настъпването на неимуществени и имуществени вреди по отношение на ищеца като участник в движението по пътищата на територията на Република България, както и отказ от страна на ГФ за изплащане на обезщетение. Не е спорно, че травмите са получени вследствие рязко спиране на автобуса, в който е пътувал ищецът, политане/падане на ищеца и удар в метална част от интериора на автобуса. Относно конкретиката на случая и за ангажиране безвиновната отговорност на Г.ф., доколкото тя е функционално свързана с отговорността на деликванта, съществен за спора е въпросът относно причината за рязкото спиране на автобуса и предизвикано ли е то от неправомерно поведение на неизвестен водач на неидентифициран автомобил, който е напуснал местопроизшествието и не е установен.

Доказателствената тежест за пълно доказване на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорността на ответника по делото е на ищеца. За наличие на ПТП, предизвикано от неизвестен водач и само по вина на неизвестен водач, управляващ неидентифицирано МПС, ищецът се позовава на първо място на констативният протокол за ПТП от 01.11.2018г,

съставен от дежурен по ПТП /представен и в оригинал по делото/. Като „обстоятелства и причини за ПТП“ в същия е отразено: „Участник 2 /автобусът/ рязко намаля скоростта на движение, поради засякъл го автомобил /неизвестен/“. Така отразеното обаче не обективира лично възприятие на съставителя на протокола. Разпитан като свидетел по делото Р.С., подписал протокола за ПТП и изготвил и подписал план-схемата към него, депозира категорични показания, че „в съдържанието на протокола е отразил каквото е постъпило като информация по показания на тези, които са участвали в ПТП“; че това, което е отразено, е по „информация, дадена от шофьора на автобуса“. Т.е. – за обстоятелствата и причините за ПТП са записани посочените такива от шофьора на автобуса. С това протоколът удостоверява по официален начин само твърдението на самия шофьор на автобуса и не доказва други обстоятелства, освен, че последният е направил такива изявления пред длъжностното лице. Не може да се приеме, че този протокол установява механизма на произшествието, тъй като в тази си част същият не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила, тъй като длъжностното лице не е било пряк свидетел и не е възприело пряко настъпилото ПТП. Протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими към механизма на ПТП. В случая обаче вписаните в протокола обстоятелства не са достатъчни за установяване на конкретния механизъм на ПТП, поради което дори и при липса на оспорване на верността на протокола, а в случая такова е въведено, ищецът носи доказателствената тежест на установяването му посредством ангажиране и на други доказателства - разпит на свидетели, експертизи и други. В заключението от допуснатата по делото съдебноавтотехническа експертиза по въпроса „какъв е бил механизъмът на настъпване на ПТП“ се съдържат данни, че на около 50м. от кръстовище неизвестен автомобил навлиза отляво надясно в пътната лента – пред автобуса; водачът на автобуса възприел неизвестния автомобил, който при променящ се светофарен сигнал от зелено на жълто, при навлизане в кръстовището, започнал да спира; когато водачът на неизвестния автомобил задействал спирачната система, водачът на автобуса започнал да възприема опасността от сблъсък и също задействал спирачната система. Тези данни обаче изцяло са основани на констатациите от констативен протокол за ПТП

и преди всичко върху показанията на самия шофьор на автобуса – Н.Т. – разпитан като свидетел по делото, който е и заинтересован от установяване на описаната фактическа обстановка относно механизма на ПТП. Доколкото протоколът за ПТП също е съставен по информация на шофьора на ПТП, следва да се посочи, че той ще се ползва с обвързваща материална доказателствена сила само относно съдържащите се в него неизгодни факти за лицето, чието волеизявление се възпроизвежда от съставителя на документа, а в случая такива неизгодни факти за далото информация лице – шофьора на автобуса, не се съдържат. В този смисъл следва да се направи извод, че заключението от съдебноавтотехническата експертиза в тази му част, изградено само въз основа на констативния протокол за ПТП и предимно върху показания/информация от шофьора на автобуса, не установява твърденията в исковата молба, а именно, че ПТП-то е настъпило по причина на неизвестен водач на неидентифициран автомобил. В посочената част, както е отразено и в самото заключение, е описан вероятният механизъм, но изводът за наличие на предпоставките за ангажиране отговорността на Г.ф. не може да почива на предположения. Тук следва да се акцентира и че вещото лице посочва и друга възможна причина за спирането на автобуса, довело до залитане на пътник – рязкото спиране на автобуса от неговия водач, поради неспазване на дистанция с предно движещо се МПС; и/или неправилни технически действия от водача на автобуса, който е задействал спирачната система по небезопасен начин за пътниците и по неустановени причини. Показанията на шофьора на автобуса, разпитан като свидетел по делото са вътрешно противоречиви и до известна степен нелогични. От една страна същият описва механизма на ПТП по начина, вече описан – по горе. Депозира показания, че контролърът е чукнал на стъклото на лекия автомобил, за да пита водача /жена/, защо внезапно спира, като може да мине; автомобилът е бил на разстояние около 15-20м. от автобуса, но свидетелят не си спомня какъв е бил автомобилът. Нелогично е да не си спомня какъв е бил автомобилът, та дори и само по цвят, доколкото не се касае за ежедневно събитие, а за инцидентен случай. Нелогично е да се твърди, че е възприел и си спомня водача на автомобила като лице от женски пол, но не си спомня/не е забелязал каквито и да е идентификационни белези от автомобила. Нещо повече – от показанията на самия свидетел става ясно, че приближавайки кръстовището, лекият автомобил е спрял при наличие на

жълт светлинен сигнал, а водачът на автобуса – свидетелят Т., е разчитал, че лекият автомобил ще премине през кръстовището при наличие на вече светнал жълт сигнал – т.е. – разчитайки, че лекият автомобил ще мине на жълт светофар, свидетелят не е намалил своевременно скоростта на движение на автобуса. Тук следва да се посочи, че съгласно чл.12 ал.1 от ЗДВП за регулиране движението на пътните превозни средства на кръстовища, пешеходни пътеки, стеснени и други участъци от пътя се използват пътни светофари, които подават сигнали с немигащи и мигащи светлини с червен, жълт и зелен цвят. Значението на тези сигнали е регламентирано в ППЗДВП. Съгласно чл.31 ал.7, т.4 от ППЗДВП, немигаща светлина с жълт цвят - означава „внимание, спри“ - водачите на ППС **са длъжни да спрат преди стоп-линията**, преди пешеходната пътека или преди линията, на която е поставен светофарът, когато стоп-линия и пешеходна пътека не са очертани; задължението за спиране при подаване на сигнал с немигаща жълта светлина след сигнал, с който се разрешава преминаването, не се отнася само за водачите, които в момента на смяна на сигнала се намират толкова близо до светофара, че не могат да спрат, без да създадат опасност за движението. В случая, според показанията на самия свидетел Т., лекият автомобил, при положение че действително такъв е „препречил“ пътя на автобуса, е спрял при наличието на жълт светлинен сигнал преди стоп линията, а не се намирал в кръстовището, за да се очаква, че при смяната на зелен с жълт светофар ще премине/продължи движението си през кръстовището. Описаната в исковата молба и в показанията на свидетеля Т. фактическа обстановка относно механизма на ПТП не се потвърждава и от изисквания от РЦ 112- К. аудиозапис с входящите обаждания по повод въпросния инцидент, чието съдържание е възпроизведено в протокол от съдебно заседание на 27.05.2020г., както и от показанията на свидетеля К., които последни две доказателства са събрани за установяване на други факти – вида и характера на претърпените от ищеца неимуществени вреди.

При съвкупния анализ на депозираните по делото доказателства и с оглед лежащата върху ищеца тежест да установи предпоставките за възникване на отговорността на ответника, включително предпоставките за възникване на деликтната отговорност на неустановен водач на неидентифицирано МПС, следва да се приеме, че тази предпоставка за ангажиране отговорността на ответника не се е осъществила, поради което

предявеният иск с правно основание чл.558, ал.5, във вр. с чл.557 ал.1, т.1 от КЗ, за обезщетение за неимуществени и обезщетение на имуществени вреди е недоказан по своето основание, и като неоснователен, следва да бъде отхвърлен изцяло.

По изложените съображения въззивната жалба се явява основателна и следва да се уважи, като обжалваното решение следва да бъде отменено. Следва да се постанови друго, с което искът за сумата от 12 000лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди и за сумата от 69,38лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения, считано от 03.04.2019г., да бъде отхвърлен.

С оглед изхода от спора пред въззивната инстанция следва да бъде отменено решението и в частта, с която Г.ф. е осъден да заплати на ищеца сумата от 629,64лв.- разноски за производството, както и на „Адвокатско дружество В. и Б.“, ЕИК ***** сума в размер на 894,46лв., представляваща адвокатско възнаграждение, с ДДС за осъществяване безплатно процесуално представителство на ищеца по т.д. №308/2019г. - Д. Д. Н..

С оглед изхода от спора пред въззивната инстанция се дължат разноски на ответника за първоинстанционното производство в пълен размер. Съгласно представения списък по чл.80 ГПК, ответникът претендира разноски в размер на 185лв., от които 100лв. - заплатен депозит за АТЕ и 85лв.- завишен хонорар за работа на вещо лице по допуснатата САТЕ. Първоинстанционният съд е констатирал, че последно посочената сума не е внесена, при което не следва да се съобразява при определяне размера на дължимите разноски и е присъдил сумата от 53,70лв. Тъй като сумата от 85лв. е останала несъбрана, същата е присъдена в тежест на ответника по реда на чл.77 от ГПК. С молба от 22.02.2021г. е представен платежен документ, с който сумата от 85лв. е внесена, при което за същата, представляваща реално извършено плащане, се дължи възстановяване от страна на ищеца. Решението, в частта, с която Г.ф. е осъден да заплати на В.Г.С. /вещо лице/ сума в размер на 85лв., следва да се отмени. Или освен присъдената от първоинстанционния съд сума от 53,70лв., ищецът следва да заплати на ответника допълнително разноски за първоинстанционното производство в

размер на 131,30лв.

На основание чл.273 от ГПК, във вр. с чл.78 от ГПК, въззиваемата страна следва да заплати на жалбоподателя направените разноски за въззивното производство, които, съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК са 241,39лв. – ДТ за въззивно обжалване.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260060/16.02.2021г., постановено по търг. д. №308/2019г. по описа на Окръжен съд П., в обжалваната част, с която Г.ф., ЕИК ***** е осъден да заплати на Д. Д. Н., ЕГН ***** сума в размер на 12 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания вследствие на причинени увреждания, изразяващи се в счупване на носни кости /фрактура осса назалия/, контузия на главата, разкъсно - контузни рани на главата и охлузвания по носа, в резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило на 01.11.2018г. в гр. П. на кръстовището на бул. „О.“ и бул. „Ц.ш.“, причинено от неидентифицирано моторно превозно средство, с неизвестен водач; сумата от 69,38лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от същото увреждане и изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, считано от 03.04.2019г. до окончателното им изплащане, както и сумата от 629,64лв.- разноски за производството, както и в частта, с която Г.ф. е осъден да заплати на „Адвокатско дружество В. и Б.“, ЕИК ***** сума в размер на 894,46лв., представляваща адвокатско възнаграждение, с ДДС за осъществяване безплатно процесуално представителство на ищеца по т.д. №308/2019г. - Д. Д. Н., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Д. Н., ЕГН ***** срещу Г.ф., ЕИК ***** иск за сумата от 12 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в счупване на носни кости

/фрактура осса назалия/, контузия на главата, разкъсно - контузни рани на главата и охлузвания по носа, в резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило на 01.11.2018г. в гр. П. на кръстовището на бул. „О.“ и бул. „Ц.ш.“, причинено от неидентифицирано моторно превозно средство, с неизвестен водач; сумата от 69,38лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от същото увреждане и изразяващи се в направени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху сумите, считано от 03.04.2019г.

ОСЪЖДА Д. Д. Н., ЕГН ***** да заплати на Г.ф., ЕИК ***** допълнително разноси за първоинстанционното производство в размер на 131,30лв., както и разноси за въззивното производство в размер на 241,39лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____